

Een gepensioneerd Indisch militair gaf omstreeks 1850 onder-
richt aan kinderen in Hooglanderveen. Hij was een man 'met
meer ervaring dan de mensen hier...' Niet dankzij de ge-
meenteraad in Hoogland, maar door tussenkomst van de mi-
nister van Binnenlandse Zaken kreeg ons dorp in 1910 zijn
eerste openbare school aan de Heideweg. Bij de gelijkstelling
van openbaar en bijzonder onderwijs diende het rooms-katho-
lieke kerkbestuur in 1922 een verzoek in tot het bouwen van
een nieuwe school. Die werd op 1 oktober 1923 geopend aan
de Van Tuylstraat, de St. Josephschool. Vorige maand werd een
grote reünie gehouden in de school aan het Disselplein ter ge-
legenheid van het honderdjarig bestaan.

Even een break voordat ik met Marco op zoek ga naar Gerard Brundel in de oude Veenweg. Vanavond ga ik vreemd. Ik ga niet met Marco, maar met fotograaf Henk Ruitenbeek naar de reünie van de St. Josephschool. Henk is zoon van het dorp, maar ging niet naar de rooms-katholieke lagere school. Hij was van de christelijke kant van het dorp. In onze jeugd waren dat nog twee verschillende kampen. Directrice Mariëlle Jansen ontvangt hem niettemin met de spreekwoordelijke open armen.

De trein van Texel naar Hooglanderveen stopte in Alkmaar. Jeugdvriend Henk van de Grootevheen, die we bij het voetbal Neeskens noemden (want een robuuste en ontembare middenvelder), verhuisde in zijn tienerjaren naar Alkmaar. In de trein denk ik aan hem, zou hij er ook zijn? Henk is van de familie Van de Grootevheen van 'Hannes achter het bos' aan de Nijkerkerstraat. Van Willeke, Nelleke, Corrie, Truus, Anneke, Gerard, Simon en Henk. Ik kan ze zo alle acht opnoemen.

En het is niet te geloven. Henk Ruitenbeek en ik hebben het schoolplein nog niet bereikt of ik hoor: 'Willem!' En daar staat die andere Henk. Ik moet even kijken. 'Nees?' zeg ik. 'Ja, Nees!', zegt hij. Het is een weerzien na minstens vijftig jaar. Zo leuk! Dat is de reden waarom ik naar de reünie ben gekomen. Nog gisteren vroeg mijn partner Ellen: 'Waarom ga je? jij vindt dit soort bijeenkomsten toch helemaal niet leuk?' Ze heeft gelijk. Ik vind verjaardagen en andere feesten doorgaans vreselijk en negeer ze met alle plezier. Maar iets in mij beweegt mij dit keer wel te gaan.

Wat is dat toch met reünies? Is het mijn hang naar het verleden? Is het mijn nieuwsgierigheid, waar ik mijn werk van heb gemaakt?

Henk 'Neeskens' van de Grootevheen.

Hoe gaat het met oude klasgenoten? Leven ze allemaal nog? Hoe ziet het mooiste meisje van mijn klas er nu uit? Zou ik nog steeds verliefd op haar kunnen worden? Het is teruggaan naar die eerste jaren van mijn leven, van mijn geschiedenis, de jaren die mij vormden.

Bovendien is dit waarschijnlijk mijn laatste kans om naar een reünie van de St. Josephschool te gaan. Ik ben van de generatie die 'op school zat' in de jaren zestig.

Het is druk tijdens de reünie van de St. Josephschool. Directrice Mariëlle Jansen meldt dat er 457 bezoekers zijn geteld.

De broers René, Rex, Ronald en Rob Floris.

Dat betekent dat mijn oude klasgenoten en ik er al zo'n zeven decennia levensjaren op hebben zitten. En het is niet alleen de herinnering aan de school, het is een weerzien met heel veel dorpsgenoten, die al lang zijn uitgezworven over het land.

Want wij zijn ook van de generatie die te maken had met stilstand in het dorp. Jarenlang werd er niets gebouwd. Dus wonen we nu in Nijmegen, Arnhem, Amersfoort, Hoogland, Culemborg of op Texel. Vanavond is het 'oude dorp' weer bijeen en dat is altijd een feest. En we zijn niet alleen, we zijn met velen. De opkomst is overweldigend. Nog voordat de reünie officieel wordt geopend, lopen we bekenden tegen het lijf.

We kunnen ze helaas niet allemaal noemen. En als we ze al herkennen, hopen we dat we hun namen goed schrijven. Vergeef ons als we de meisjesnamen gebruiken.

Eerst zijn daar de broers Floris. Rob, Ronald (Maus), René en Rex. Niet voor de eerste en zeker niet voor de laatste keer val ik iemand in de armen. Maus is een oude vriend van mijn overleden broer Kees. Daar is Bertus Traa, Rikie Kohlmann, Annie Stapelbroek, Bert, Gerard en Kees van Wee, Frans Smink, Sjanie van 't Klooster, Koos, Wilma en Lidwien van de Brug, Ton Huijskes, Jet Kok, Gerard van 't Klooster, Hans Ossendrijver... en al die mensen die ik niet herken...

Mariëlle Jansen is de trotse gastvrouw van deze avond. Het is voor haar een bijzonder moment. Ze spreekt de menigte toe: 'Duizenden kinderen hebben hun eerste stappen op het gebied van het vergaren van kennis en het maken van vriendschappen op onze school gezet.'

Het was meer dan alleen leren, er werden vriendschappen voor het leven gesloten. En er gebeurden dingen die nu niet meer zo zijn. Zoals het geven van bijnamen.

Directrice Mariëlle Jansen is blij met zoveel oud-leerlingen.

De klas van onder anderen Rianne, Lia, Ans, Bert en Corrie.

Had iemand een gezonde blos op de wangen dan werd hij appel-tje genoemd. (met een knipoog naar... red.) Die bijnamen draag je soms je leven lang mee.

,Sommige dingen zijn wel hetzelfde gebleven. En dat is onze toewijding, ons streven naar kwalitatief goed onderwijs in een warme en ondersteunende omgeving voor de kinderen. We zijn blij met het trotse verleden van de school en we kijken optimistisch naar de toekomst. Er liggen mooie kansen voor St. Joseph. De rijke historie, de sterke gemeenschap, ik geloof dat de

school zal blijven groeien en bloeien. Maar laten we nu eerst samen terugdenken aan de mooie momenten op school, telefoonnummers uitwisselen, afspraken maken en tot slot proosten op de volgende honderd jaar!

Ik hoor: 'Jij bent van mijn klas.' Het is Henny Voskuilen. Ik herinner mij haar achter in de klas met lange, blonde krullen. Op de oude schoolfoto is zij het meisje met de grote, witte strikken in haar haar. We verzamelen samen klasgenoten.

Henny Voskuilen, Corrie van de Grootevheen, Bouke Roest en Gerard Ruitenbeek.

Mijn klas met Gerard Ruitenbeek, Roland Schimmel, Henny Voskuilen, Bouke Roest en Anton van Asch. Later kwam José erbij.

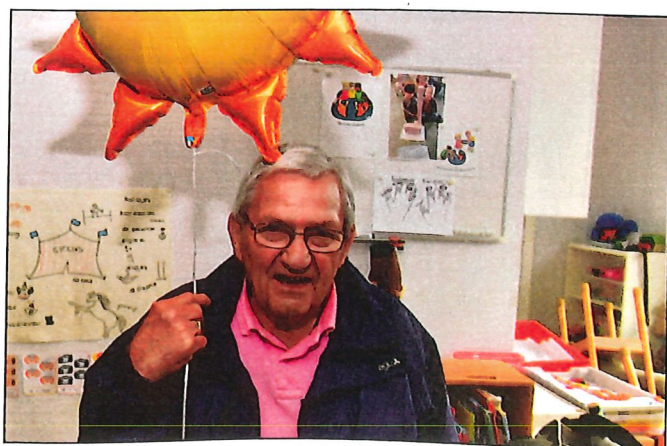
Binnen komen we uiteindelijk tot zeven: naast ons twee zijn dat Roland Schimmel, Gerard Ruitenbeek, Bouke Roest, Anton van Asch en José van Eijden. Roland is een oude schoolvriend die ik bijna zestig jaar niet heb gezien. Langzaam dringt het tot hem door dat hij veel is vergeten van zijn eerste twaalf levensjaren. Voor hem is het dorp heel veel veranderd: 'Ik wilde vrienden uit Amerika mijn geboortedorp laten zien. Ik raakte volkomen verwaald.'

José was voor mij het mooiste meisje van de klas. Haar ogen hebben nog steeds dezelfde mooie uitstraling. 'Hoeveel kleinkinderen hebben we allemaal?' gooit ze in de groep. Tja, dat gebeurt op reünies. Daar krijg je dit soort vragen. Ook hoeveel klasgenoten niet meer leven. In onze klas zijn dat er, zover wij kunnen vaststellen, helaas twee: Arie Hilhorst en Gerard Kok. Veel te jong gestorven natuurlijk. We vragen ons af hoe het gaat met andere klasgenoten en noemen wat namen: Timo Tomassen, Gert Kok, Marion Issard,

Ans Vos, Bert van der Heijden, Hans Kröp, Theo Houtveen, Gradus Traa en Ruud van Lierop.

De sfeer is vanavond geweldig op school. Jan en Carla van Bekum, Ronald Schimmel, twee Alphons Mulders (van Joop en van Bep), Truus en Anton Schimmel, Kees Steenbeek, Jan en Ria van Kleinwee met hun moeder (waarschijnlijk de oudste oud-leerling hier), Rianne en Trudy van Eijden, Cor Kok, Ronald Schimmel, Gert Prinsen, Marcel Fränzel, Wido van de Mast, Beppie van de Grift, Antoinette van de Pol, Henk Prins, wie is er niet?

Met Willeke en Corrie van de Grootveen, twee goedlachse zussen van Henk, haal ik leuke herinneringen op. Henk vertelde eerder dat er thuis acht kinderen waren, ik noemde ze eerder. Henk: 'Die hebben zestien knieën en acht daarvan zijn nieuw!' Wat een verhaal! Acht nieuwe knieën in één gezin.

Cor Kok.

José en Rianne van Eijden.

Frans Smink, Wim Tomassen en Alphons Mulder.

Er worden vanavond heel veel verhalen verteld. Ook bij de tentoonstelling van klassenfoto's van de afgelopen honderd jaar. Geurt Hilhorst filmt voor zijn populaire DorpsTV. 'Iedereen herkent mij, maar ik herken niemand,' lacht hij. Geurt is forever young.

Fotograaf Henk Ruitenbeek vermaakt zich prima. Hij vindt hier geen oud-klasgenoten, maar iedereen kent hem. De scheiding van protestant en katholiek is er gelukkig niet meer. Iedereen is hier gelijk, iedereen is fan van St. Joseph, iedereen beleeft een onvergetelijke avond.

Ronald en Rob Floris bij hun klassenfoto.

We herkennen Jos Severs, Gerard van Wee, oud conciërge Ton van Drie, Beppie van de Grift en Trudy van Eijden.